

31 Μαρτίου, 1994

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΜΑΡΙΟΣ ΣΙΑΤΗΣ,

Εφεσείων-χρεώστης,

v.

ΕΥΑΝΘΗ ΝΙΚΟΛΑ ΛΟΪΖΟΥ (ΑΡ.2),

*Εφεσίβλητου-πιστωτή,**(Πολιτική Έφεση Αρ. 9027)*

Αίτηση πτώχευσης — Ένορκος δήλωση που την συνοδεύει — Δεν είναι ανάγκη να καταχωρηθεί πρώτα η αίτηση και μετά η ένορκος δήλωση — Είναι αρκετό να καταχωρηθούν ταυτόχρονα.

Αίτηση πτώχευσης — Αναφορά στην διεύθυνση κατοικίας ή εργασίας του οφειλέτη, σύμφωνα με τον Κανονισμό 44(2) των Θεσμών Πτωχεύσεως — Αν ο οφειλέτης ισχυρίζεται ότι η αναφερθείσα διεύθυνση είναι λανθασμένη οφείλει να το αποδείξει ο ίδιος με μαρτυρία.

5

Στις 8.10.92 ο εφεσίβλητος καταχώρισε αίτηση για έκδοση διατάγματος παραλαβής της περιουσίας του εφεσείοντα. Η αίτηση και η ένορκη δήλωση που την βεβαίωνε είχαν υπογραφεί στην παρουσία του πρωτοκολλητή την προηγούμενη ημέρα 7.10.92. Το πρωτόδικο Δικαστήριο μετά από ακροαματική διαδικασία εξέδωσε το διάταγμα παραλαβής.

10

Κατ' έφεση, ο εφεσείων ισχυρίστηκε ότι η αίτηση έπασχε διότι έπρεπε να υπάρχει ένδειξη ότι η αίτηση είχε καταχωρηθεί προγενέστερα από την ένορκη δήλωση που την βεβαίωνε. Επίσης, ισχυρίστηκε ότι κατά παράβαση του Κανονισμού 44(2) των Θεσμών Πτωχεύσεως δεν αναγραφόταν στην αίτηση η ορθή διεύθυνση της κατοικίας ή εργασίας του και ότι η αναγραφόμενη διεύθυνση ήταν λανθασμένη.

15

Αποφασίστηκε ότι:

(α) Η αίτηση πτωχεύσεως και η ένορκος δήλωση μπορούν να καταχωρηθούν ταυτόχρονα, δεν είναι ανάγκη η ένορκος δήλωση να φαίνεται ότι καταχωρίθηκε μετά από την αίτηση. Εκείνο

20

που χρειάζεται είναι η ένορκος δήλωση να βεβαιώνει το περιεχόμενο της αίτησης.

- 5 (β) Εφόσον στην αίτηση αναγραφόταν κάποια διεύθυνση του εφεσεϊόντα, υπήρχε συμμόρφωση με τον Κανονισμό 44(2) των Θεσμών Πτωχεύσεως, και εάν ήταν η θέση του εφεσεϊόντα ότι η διεύθυνση ήταν λανθασμένη τότε όφειλε ο εφεσεϊών να αποδείξει τούτο στην πρωτόδικη διαδικασία.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Έφεση.

- 10 Έφεση από τον Χρεώστη κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας (Κρονίδης, Π.Ε.Δ. και Χατζηχαμπής, Α.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου, 1993 (Αρ. Αίτησης 34/92) με την οποία το Δικαστήριο εξέδωσε διάταγμα παραλαβής της περιουσίας του χρεώστη -καθ' ού η αίτηση Μάριου Σιάτη από τη Λάρνακα.

A. Μαθηκολώνης, για τον Εφεσεϊόντα-οφειλέτη.

A. Ποιητής, για τον Εφεσίβλητο-πιστωτή.

Cur. adv. vult.

- 20 ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα διαβάσει ο δικαστής Χρ. Αρτεμίδης.

- 25 ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ: Στις 8.10.92 ο εφεσίβλητος-πιστωτής καταχώρισε αίτηση για έκδοση διατάγματος παραλαβής της περιουσίας του εφεσεϊόντος-οφειλέτη. Η αίτηση αυτή, και η ένορκη δήλωση που την βεβαιώνει, υπεγράφησαν στην παρουσία του Πρωτοκολλητή την προηγούμενη ημέρα, 7.10.92. Ο οφειλέτης καταχώρισε ένσταση στις 9.11.92 και το πρωτόδικο Δικαστήριο προχώρησε, στις 31.5.93, στην ακρόαση.

- 30 Οι επτά λόγοι που υποστηρίζουν την ένσταση στην αίτηση, όπως διατυπώθηκαν, είναι γενικοί και αόριστοι. Το μόνο που αντιλαμβάνεται κανείς όταν τους διαβάσει προσεκτικά είναι πως ο οφειλέτης προσπαθεί να πλήξει την επίδικη αίτηση για νομοτυπικούς μόνο λόγους, που δεν έχουν όμως ουσιαστικό περιεχόμενο. Ενδεικτικά αναφέρουμε πως ο εφεσεϊών διατείνεται ότι η πτωχευτική αίτηση δεν συμμορφώνεται με τους κανονισμούς 44 έως 50 του Πτω-

χευτικού Κανονισμού, δίχως να εξειδικεύονται οι λόγοι. Γι' αυτό, και πολύ ορθά, αφού το πρωτόδικο Δικαστήριο σχολίασε το γεγονός αυτό προχώρησε και εξέτασε τις εισηγήσεις του δικηγόρου του οφειλέτη, όπως αυτές περιορίστηκαν αναφορικά με τους κανονισμούς 46 και 50. Συγκεκριμένα, ισχυρίστηκε ο συνήγορος του οφειλέτη, στο πρωτόδικο Δικαστήριο και ενώπιόν μας, πως η πτωχευτική αίτηση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνοδεύεται από ένορκη δήλωση, όπως προβλέπεται στον Κανονισμό 50(1), γιατί αυτή υπεγράφη μια μέρα πριν από την καταχώριση της πτωχευτικής αίτησης. 5

Υποδείξαμε στο συνήγορο πως απλή αναφορά στο φάκελο του Δικαστηρίου, που ήταν τεκμήριο ενώπιόν του, καταδεικνύει πως η αίτηση και η ένορκη δήλωση υπεγράφησαν την ίδια μέρα, δηλαδή 7.10.92, και καταχωρίστηκαν την επομένη. Παρά την υπόδειξη αυτή ο δικηγόρος επέμεινε στο επιχείρημα του, που διαφοροποίησε κάπως λέγοντας πως θα έπρεπε να φέρουν τα έγγραφα κάποια ένδειξη ότι η ένορκη δήλωση έγινε και υπογράφηκε μετά την πρωτοκόλληση της πτωχευτικής αιτήσεως, δοθέντος ότι η ένορκη δήλωση επιβεβαιώνει το περιεχόμενο της. 10 15

Η πιο πάνω επίμονη εισήγηση του δικηγόρου του εφεσείοντα είναι ανεδαφική. Σίγουρα τα σχετικά έγγραφα μπορούν να καταχωριστούν και πρωτοκολληθούν ταυτόχρονα. Εκείνο που χρειάζεται είναι η ένορκη δήλωση να επιβεβαιώνει την πτωχευτική αίτηση. 20

Άλλη παρατυπία, σύμφωνα με τον δικηγόρο του εφεσείοντα, είναι η μη αναφορά στην πτωχευτική αίτηση της διεύθυνσης κατοικίας ή εργασίας του οφειλέτη, στην οποία διέμενε όταν δημιουργήθηκε το χρέος, κάτι που ρητά προβλέπει ο κανονισμός 44(2). Συμφωνούμε και επί του σημείου αυτού με το πρωτόδικο Δικαστήριο, όταν παρατηρεί πως αναγράφεται στην πτωχευτική αίτηση η οδός του οφειλέτη (Ταρσή 2). Δεν προσκομίστηκε καμιά μαρτυρία που να καταδεικνύει πως αυτή η οδός δεν ήταν ο τόπος κατοικίας ή εργασίας του εφεσείοντα κατά το χρόνο που δημιουργήθηκε το χρέος. Τέτοια μαρτυρία μπορούσε να προσκομιστεί μόνον από τον ίδιο τον εφεσείοντα. 25 30

Έγινε επίσης εισήγηση πως η πτωχευτική αίτηση, που αφορά δύο εξ αποφάσεως χρέη, πάσχει γιατί το ένα από αυτά δεν περιγράφεται ορθά, εφόσον το ποσό που αναφέρεται είναι £6.600, ενώ το πραγματικό εξ αποφάσεως είναι £5.600. Πρόσθετα δεν αναγράφεται ο αριθμός της αγωγής, στην οποία εξεδόθη η σχετική απόφαση. 35

Ο ίδιος ο εφεσίβλητος δίδοντας μαρτυρία ενώπιόν του πρωτόδι-

κου Δικαστηρίου ανέφερε πως η υπέρ του απόφαση, όπως αναφέρεται στο πρακτικό του Δικαστηρίου, είναι για ποσό £5.600. Από γραφικό όμως λάθος στη συνταγμένη από το πρωτοκολλητήριο απόφαση αναγράφεται £6.600. Έχουμε τη γνώμη πως δίδεται πλήρης και λεπτομερής περιγραφή των απλήρωτων χρεών του εφεσεύοντα, που συνάδει απόλυτα με τις εκδοθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου και τους Κανονισμούς 44 έως 46 του Πτωχευτικού Κανονισμού, οι οποίοι και αναγράφονται στην Πτωχευτική Αίτηση.

Δεν κρίνουμε σκόπιμο να ασχοληθούμε με όλες τις αιτιάσεις του δικηγόρου του εφεσεύοντα εναντίον του επίδικου διατάγματος του πρωτόδικου Δικαστηρίου, γιατί είναι αβάσιμες. Ίσως θα πρέπει να λεχθεί μόνο πως και ο ίδιος ο συνήγορος του εφεσεύοντος θεώρησε σκόπιμο να μας πληροφορήσει πως η αντιδικία του εφεσεύοντα με τον εφεσίβλητο είναι σκληρή και ότι απασχόλησαν τα Δικαστήρια πολλές φορές. Για το λόγο αυτό ο ίδιος έκρινε πως είχε αυξημένο καθήκον να προωθήσει την υπόθεση του πελάτη του.

Είναι με επιείκεια που ασχοληθήκαμε, έστω και με μερικές από τις εισηγήσεις του δικηγόρου του εφεσεύοντα, γιατί οι λόγοι έφεσης, όπως είναι διατυπωμένοι, δεν συμμορφώνονται με τον Κανονισμό 35(4) του Κανονισμού Πολιτικής Δικονομίας και τη σχετική επί του θέματος νομολογία, εφόσον δεν δίδεται γι' αυτούς καμιά αιτιολογία.

Τέλος, ας υποδείξουμε τον κανονισμό 2 του Πτωχευτικού Κανονισμού, που έχει ως εξής:

“2. Non-compliance with any of these rules, or with any rule of practice for the time being in force, shall not render any proceeding void unless the court shall so direct, but such proceeding may be set aside, either wholly or in part, as irregular, or amended or otherwise dealt with in such manner and upon such terms as the court may think fit.”

Σε μετάφραση:

“Μη συμμόρφωση με οποιοδήποτε από τους παρόντες κανονισμούς ή με οποιοδήποτε κανόνα πρακτικής που τώρα ισχύει, δεν καθιστά οποιαδήποτε διαδικασία άκυρη εκτός αν το Δικαστήριο έτσι αποφασίσει, αλλά η διαδικασία αυτή δυνατό να παραμεριστεί, καθολοκληριάν ή μερικώς, ως αντικανονική, ή τροποποιηθεί ή άλλως πως αντιμετωπισθεί κατά τρόπο και υπό όρους ως το Δικαστήριο ήθελε κρίνει ορθό.”

Η προδικαστική ένσταση του δικηγόρου του εφεσίβλητου, που συνίστατο στην εισήγηση πως το άρθρο 92(2) του περί Πτωχεύσεως Νόμου Κεφ.5, δεν επιτρέπει έφεση επί θέματος που αφορά αμιγές ζήτημα τύπου ή διαδικασίας ή εξόδων, αποσύρθηκε, και πολύ ορθά, όταν υπεδείχθηκαν από το Δικαστήριο οι πρόνοιες του άρθρου 25(1) του περί Δικαστηρίων Νόμου 14/60, ο οποίος προβλέπει: “τηρουμένου του διαδικαστικού κανονισμού πάσα απόφαση Δικαστηρίου ασκούντος πολιτική δικαιοδοσία, θα υπόκειται εις έφεση στο Ανώτατο Δικαστήριο”. (Αντιπαράβαλε την πιο πάνω διάταξη με το εδάφιο 2 του ίδιου άρθρου, που αφορά στις ποινικές υποθέσεις και όπου διαφυλάσσονται οι διατάξεις του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου). 5 10

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.